

FÉNYUGÓR

Evangeliumi hitebresztő és hirtelnyitő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildliget, Pestmegye.

A KERESZT ALATT.

Redern Hedvig.

Látom győzelmi öltönyöd
Vértől piros;
E vér megvált, e vér beföd,
Tisztára mos.

Látom szegektől szagatatott
Két szent kezed.
Smelyértem ily nagy árt adott,
Szerelmedet.

Látom mint vérzi szent fejed
Szűrő tövis,
Keresztre adtad életed
Én értem is.

De én? A szívem úgy sajog.
Úgy szúr a vád.
Hogy én oly méltatlan vagyok,
Uram, Terád.

Szolgálatom, az mitsem ér,
Oh égi Úr!
Dicsőségednek fényinél
Hamvába hull.

Bevégzetlen, értéktelen,
Üres, szegény,
Számomra, — látva életem —
Nincsen remény.

De van! Győzelmi öltönyöd
Vértől piros,
S tudom, hogy engem is beföd,
Tisztára mos.

Óh, formálj engem, hű Uram,
Képedre át,
S habár nehéz is lesz utam,
Ez nyugtot ad.

S ajkam, szívem az égbe fenn
Csak Téged áld.
Ha meglátom dicsfényiben
A nagy Királyt.

Ford. Vargha Gyuláné.

Megsebesítettett bűneinkért . . . békességünknek büntetése rajta van.

(És. 53:5.)

— Egy angol ezredes naplójából. —

A mikor Indiában voltunk, volt az ezredemben egy kis dobos. Apja, aki nagyon jóra való ember volt, elesett a háborúban. Az anyja meghalt hat hónap mulva bánátságában.

Két év mulva, amikor Wili tizennégyéves volt, hadgyakorlatot tartott az ezred. Abban az időben nagyon haszontalan rekrutáim voltak és még nem telt el 14 nap, máris sok gonosz csinyt hoztak tudtomra. Egyik reggel jelentették, hogy a lövőgyakorlatot nem lehet megtartani, mert éjjel feldöntötték a céltáblákat. Ez már nagyon sok volt. A vizsgálat kiderítette, hogy abból a sátorból, amelyben Wili lakott, vettek részt többen a csinyben. Az egész csoportot hadbíró-ság elé állították. Hiába volt minden vallatás, a tettes nem jelentkezett. Így szóltam:

„A tények mellett szólnak, hogy a tettes a IV. csoportból való. Ha valaki ezek közül a bün-

tetést elviseli a többi helyett, akkor a többi szabad lesz.”

Néhány percre halálos csend volt. Azután előlépett a kis Wili, akinek kis alakja eltűnt a katonák között.

„Ezredes úr” — szólt Wili — „megígérte, hogyha valaki a IV. csoportból jelentkezik és a büntetést elvállalja, akkor a többiek megmenekülnek. Én kész vagyok elvállalni. Kérem mindjárt végrehajtani.”

Szóttalanul álltam, úgy meglepett Wili eljárása. De azután reszketve az izgalomtól kiáltottam a foglyokra: „Gyáva gazemberek, képesek volnátok végignézni, hogy ez a fiú értetek szenvedjen, mert, hogy ő ártatlan, azt ti éppen úgy tudjátok, mint én.” A katonák dacosan, kemény arccal állottak ott.

Ránéztem a kis fiúra, aki kérő tekintettel nézett reám. Még soha életemben nem voltam ilyen kínos helyzetben. Az adott szavamat

meg kellett tartanom, ezt tudtam és Wili is számított erre. „Itt vagyok, Ezredes úr!” — mondta újra határozottan.

Fájó szívvel adtam ki a rendeletet, hogy hajtsák végre az ítéletet. Bátran állt ott Wili lemeztele-nített háttal és szó nélkül tűrte el az első, második és harmadik ütést. A negyedik ütésnél egy halk sóhaj hagyta el sápadt ajkát. Mielőtt az ötödik ütés lecsapott volna rekedt kiáltással ugrott ki a rekruták sorából, akiknek végig kellett nézni az ítélet végrehajtását, Sykes Jim, megragadta a korbácsot és így kiáltott: „Ezredes úr, Ezredes úr álljanak meg. Nem ő tette, én tettem. Engem köntessen ki.” És reszkető karokkal, nyugtalan tekintettel ölelte át a fiút.

Elcsukló hangon, remegő ajakkal mondta Wili, miközben gyengéden nézett rá Jimre: „Nem Jim, te szabad vagy. Az ezredes úr megígérte”. Fejét lehajtotta és ájul-tan rogyott le.

Amikor másnap a kórház sátorba mentem, ahol a fiú feküdt, szembe találkoztam az orvossal: „Hogy van a fiú?” — kérdeztem. „A végét járja, Ezredes úr” — felelt az orvos. „Mi” — kiáltottam, megdöbbenésemben más szót nem találtam. „Sok volt tegnap neki.”

Beléptem a sátorba. Ott feküdt a fiú gondosan betakarva és mellette térdelt Jim. Nagy változáson ment keresztül egy nap alatt. Az arca halotthalvány volt és a szemei különös fényben égtek. Jim homlokán a verejték gyöngyözött, amikor így szólt: „Miért tetted ezt? Óh, miért tetted?” „Mert nem akartam, hogy te szenvedj, Jim,” — mondta Wili elhaló hangon. „Azt gondoltam, hogy így talán könnyebben érted meg, hogy miért halt meg Krisztus érted.”

„Krisztusnak semmi dolga nincs

az olyannal, mint amilyen én vagyok. Én nagyon gonosz vagyok Wili, hisz ezt te is tudod.”

„De Ő éppen azért halt meg, hogy a rosszat megmentse, téged Jim. Ő azt mondja: „Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket megtérésre.” A hangja elcsuklott, kezét szeretettel rátette a katona fejére. A katona csak egy sóhajjal felelt. Azután csend lett.

Hogy mennyi ideig álltam ott, nem tudom. Jim rekedt kiáltása ijesztett fel. Wili ott feküdt ájul-tan az ágyán. Azt gondoltam, meghalt, de néhány csepp orvosság magához térítette. Szemeit felnyitotta, de fénytelenek és erőtlének voltak azok. Egyszerre csak felcsillant még egyszer a szeme és elragadtatott hangon így kiáltott: „Anyám, anyám!” Karjait ölelésre tárta. Azután lassan lehanyatlottak karjai, szemében kialudt a fény és a bátor kis vértanú lelke hazaszállt az atyai hajlékba.

Tudom, hogy az én Meg-váltóm él.

Amikor Händel Frigyes György, a híres zeneszerző 1759 áprilisában közeledni érezte halálát, szólt hűséges szolgájának, hogy olvassa fel neki a 91-ik zsoltárt. Amikor befejezte, így szólt Händel: „Szép volt. Ez olyan eledel, amely felüdit és táplál. Olvass még, olvasd fel Pálnak a korinthus-beliekhez írt első leveléből a 15-ik fejezetet.” János olvasott. A hal-dokló többször félbeszakította és így szólt: „Megállj. Olvasd el újra.” Azután felolvastatta az ének-skönyvből édesanyja legkedve-sebb énekét:

*Erős sziklán szilárdan állva,
Krisztussal összeköt hitem,
E kincset, mit szerzett halála,*

*El nem rabolja senkisem,
Ígéje erről biztosít,
S „bizton tudom“ így szól a hit.*

A haldokló halkan suttogta közben: „Oh be nagyon jó, ha valaki olyan bizonyos a hitében. Milyen nagy Isten kegyelme. Mi lenne belőlünk, ha a magunk erejéből kellene üdvözlünk. Nem minden kegyelem Istentől? De amit az ember ajándékba kap, avval nem dicsekedhetik, hogy az ő érdeme. És mi azt sem tesszük meg, amit megtehettünk volna. Minden vádol minket. Ha kegyelem nem volna, akkor miben reménykednénk. Valóban igaza volt Luthernek, hogy aki hisz az Úr Jézusban, az az üdvösséget kegyelemből kapja. Ebbe a kegyelembé kapaskodom két kézzel.

*„Úr Jézusom, a földön itt,
Csak benned van reményem.“*

Händel többször kifejezte azt az óhaját, hogy szeretne az Úr Jézus halála napján meghalni. Az Úr teljesítette óhaját. Nagypénteken haza költözött Atyjához az evangélikus egyháznak ez a hű tagja. Utolsó szavai voltak: „Uram Jézus vedd magadhoz az én lelkemet. Hadd haljak meg és támadjak fel veled.“

**Ha olyanok nem leszek,
mint a kis gyermekek!**

A kis Kató 4 éves volt, amikor három évi szenvedés után nagypéntek napján meghalt az édesanyja. Husvét reggelre volt kitűzve a temetés. A szomszéd községből jött át a tisztelendő úr. Kató édesanyját kivitték az egyszerű fakoporsóban. Az iskolás-gyermekek a koporsó előtt mentek és énekelték, hogy „Mind jó, amit Isten téssen.“ A koporsó mögött ment az özvegy férj. kézenfogva

a kis Katót. Mögöttük ment a falu résztvevő népe. Amikor körülállták a sírgödört és a lelkész úr hozzá akart fogni a beszédhez, Kató kiszabadította kezét az édesapja kezéből és margarétát és tavaszi héricset szedegetett, Nem törődve a nagyok bánatával tele-szedte a kötényét, a pompás tavaszi virágokkal és hangosan fel-ujjongva beledobta az édesanya megásott sírgödrébe. Most kezdtek csak odafigyelni a nagyok és nem egy kemény, fájdalmas arc vonásai lágyultak meg és a száraz szemek könnybe lábbadtak.

Néhány perc múlva a lelkész úr eltekintve a szokásos temetési textustól a jelenlevők nagy meglepetésére, a következő Igéket olvasta fel. „És előhíván Jézus egy kis gyermeket, közéjük állítja vala azt.“ Máté 18:2.

Ezt az órát nem felejtették el soha többé, azok, akik ott voltak.

Akik hisznek.

1881 husvét vasárnapja volt. Husvétí öröm volt a levegőben, a bimbók fakadása, madárdal, minden örömet hirdetett.

A falu végén, a rügyező bokrok közt egy kis házikó volt. Egy öreg anyóka lépett ki az ajtón. Mosolyogva nézett ki a kis kertbe: Jézus él és feltámadott! — ez töltötte be az egész lelkét.

Megszólalt a reggeli harang a közeli templomtoronyban. A hátsó szobában három beteg fektűt, nem volt más ápolójuk, mint az öreg anyóka. A házigazdának súlyos szembaja volt, a fiatalasszonynak tüszős mandulagyulladás, de a legrosszabbul a kis egyéves fiú volt. Oh, hogy nyöszörgött szegény kicsi gyermek. Az egész testét fájdalmas kiütés borította. Óránként kellett borogatni és orvosságot beadni neki.

Ezekre gondolt a néni, de közben husvétii gondolatok ébredtek a szívében. Először fájdalmasan összeszorult a szíve, majd mindig világosabban érezte, sejtette, hogy valami nagyot, csodálatosat fog megtapasztalni.

Reszkető halk hangon énekelte odabent a házban legkedvesebb énekét:

„Meváltómnak keresztién.

Bizton vagyok tudom! . . .”

A gyermek aludt. A harangok megkondultak másodszor. Az öreg anyóka előveszi a Bibliáját. Felnyitja a húsvétii történetnél és olvas: Márk ev. 16, 14—18. „Azokat pedig, akik hisznek ilyen jelek követik . . .”

Sírni kezd a gyermek. Az öreg néni megnézi az órát. 10 óra van. Be kell adni az orvosságot. A husvétii gondolatok ott vannak a néni szívében. Visszatekint az életére. Igen „akik hisznek, ilyen jelek követik” végignézi élete emlékeit az Úr világításában.

Felemeli a gyermeket. Az anya odanézi fájó szívével, óh be szívesen ápolná ő a gyermekét.

„Úgy kis kincsem” — mondja a nagyanyó „idd ki egészen!”

A kicsi lenyeli, közben undor látszik az arcán, mintha valamitől nagyon megijedne.

„Nagyanyó, nagyanyó” — kiált a fiatal anya. „Mi volt ez?”

Az anyóka kezében tartja a halálfejes üveget. Elcserélte az üvegeket, a nagyapa atropinos szemcseppéből adott. A gyermek kapta a mérget.

Kétségbeesés, sötét tanácstalanság következett. A gyermeknél kezdődnek a görcsök.

De egy láthatatlan kéz elsimítja a hullámokat.

„Én olvastam, itt van!” és a nagyanyó előveszi a Bibliát: „és ha valami halálost isznak, meg nem árt nekik.” (Márk 16—18.)

„Most hagyjatok egyedül” — mondja és a pincébe megy. Később

pontosan sohasem mondta el, hogy tulajdonképpen mi ment végbe ott a pincében. Csak annyit mondott, hogy nagy-nagy küzdelem volt, remény és csüggedés, kétség és bizonyosság váltakozott a lelkében.

Azalatt a gyermek anyja ott térdelt a betegszobában.

A nagyanya visszajön, a szeme ragyog és szent bizonyossággal a hangjában mondja: „A gyermek nem hal meg, legyen áldva Isten szent neve!”

A gyermek nem halt meg és ettől az órától kezdve a betegsége is javult.

*

A gyermek, aki a mérget kapta, ma is él és ő írta ezt a történetet a „Licht und Leben” című német lapban. Befejezésül még a következőket írja:

„A kétség viharai dúltak szívemben, míg végre nyugalmat találtam a Megváltómnál. Az élet nehéz küzdelmeiben nagy segítségemre voltak a szülői ház emlékei. Ott élt a Megváltó, Ő valóság volt, Akivel számoltak minden lépésnél, minden cselekedetnél.

Ha az örökkévalóságban valakinek hálával tartozom, úgy az első sorban az én drága nagyanyám. Ő nála, ő rajta láttam, hogy mi az az Úrban elrejtett élet.

Kedves olvasóinknak áldott húsvétii ünnepeket kívánunk.

A szerkesztőség és a kiadóhivatal.

KÜLMISSZIÓ

Őrizd az én juhaimat.

Ján. 21 : 16.

Egy indiánus elment a környékükön dolgozó misszionáriushoz és megkérdezte: „Mondd. Uram, az Asippua indiánus is be-

juthat az égbe?” A felelet természetesen *igenlő* volt. Később a következőket mondta az indiánus: „Nagyon örültem ennek a feleletnek, mert a bűneim igen reám nehezdedtek. Olyan voltam, mint egy vad, melyet megsebzett a vadász nyíla. A szívem fáj és nem tudtam nyugalmat találni. Imádkoztam Istenhez. Azután azt gondoltam, hogy hátha csak akkor hallgat meg, ha angolul imádkozom. Nem tudtam jól angolul, de azért így szóltam: Úr Jézus, könyörülj rajtam szegény bűnösön, aki indiánus vagyok! — Később egyszer hallottam a misszionáriust asippua nyelven imádkozni. Felkiáltottam: Istenem, hát te érted az én nyelvemet is?! — Hazamentem, felmentem a szénapadlásra és kiöntöttem szívemet Isten előtt és így könyörögtem: Úr Jézus, én nem engedlek el téged, míg meg nem áldasz engem!” — és mielőtt megvirradt, megtelt a szívem békességgel és örömmel.

Ez a férfi később iskolát alapított, melynek egyik osztályába harminc férjes asszony járt. Ezek, miután elvégezték az iskolát, hazamentek és a férjeiket tanították. Ennek az indiánusnak csak egy Új-Testamentuma volt. Kitépte lapjait és egyenkint osztotta szét azokat. Isten megáldotta munkáját és egy egész sereg pogány találta meg általa az Urat.

Nekem adod?

Egy misszionárius Kanada egyik lakatlan vidékén találkozott egy indiánus asszonnyal, aki Bibliát kért tőle. A misszionáriusnál csak egy Új-Testamentum volt, amelyet nem nélkülözhetett. Az asszony nagyon kérte és így a misszionárius odaadta, azonban csak azzal

a kikötéssel, hogy négy hét múlva ugyanarra a helyre hozza vissza az asszony a Bibliát.

Amikor a misszionárius 4 hét múlva a megbeszélte helyre ment, látta messziről közeledni az asszonyt. Lassan jött és látszott rajta, hogy valami baj van. A misszionárius sejtette, hogy nincs nála a Biblia. „Mit csináltál a Bibliával?” kérdezte. „Eladtad pálinkáért?” — „Nem” — felelte az asszony — „hazavittem és olvastunk belőle. A falumbelieknek annyira megtetszett ami benne van, hogy szétosztottuk. Itt van az én lapom, ezt elhoztam magammal. Ugy-e, nekem adod?”

„Igen.”

A Déli-tenger egyik szigetéről egy Hupu nevű fiatalembert küldtek Amerikába, missziói iskolába. Egyik napon egy társaságban volt, ahol kikérdezték őt az otthoni viszonyokról. Bár az ifjú bölcsen válaszolt, a társaságban mégis többen hangos nevetésben törtek ki.

Erre így szólt Hupu: „Én csak szegény pogány fiú vagyok, nem is csodálkozom azon, hogy nevetek a hibás angol kiejtésemen, de” — folytatta komoly hangon az egyik nevető úrhoz fordulva — „nemsokára nagyobb összejövetel lesz, mint amilyen ez. Ott mindnyájan jelen leszünk és ha megkérdezik tőlem, hogy „szereted-e az Úr Jézust?” akkor én igennel fogok válaszolni, de milyen választ fog ön adni, Uram?”

A kérdésre nagy hatással voltak Hupu szavai. Nem tudott szabadulni tőlük. Szívét érinthette Isten Szentlelke és nem nyugodott addig, míg el nem jutott arra a bizonyosságra, hogy a fenti kérdésre „igen”-nel felelhetett.

Tudakozzátok az Irásokat!

Apr. 1. Luk. 24: 13-35. Csel. 10: 31-34. Ján. 20: 11-18. I. Kor. 15: 54-58. Bűn, halál, pokol, egy rettenetes láncnak három szeme, amelyek egymással összefüggenek. Elszakítini egymástól ezeket a láncszemeket nem lehet, csak együttesen semmisíteni meg őket. Ezt cselekedte Jézus. Megtörte a bűn hatalmát s avval együtt diadalt vett a halálon és a poklon, megszabadítva tőlük mindenkit, aki hittel rááll a győzelemnek erre a talajára, s erősen és mozdíthatatlanul megmarad ezen. Erre nem képes az önző, télen keresztyénség, csak az Urért munkálkodó, szeretettel egybekapcsolt hit.

Apr. 2. Luk. 24: 36-49. I. Sám. 9: 1-8. Isten sokszor az egyszerű, mindennapi dolgokban való engedelmisség útján vezeti az embert nagyobb hivatás felé. Ki hitte volna, hogy Saul, mikor apja parancsának engedelmeskedve, elmegy a szamarakat megkeresni, a királyságra vezető úton indul meg? Ő maga bizonyára legkevésbé gondolt erre, szívét még akkor nem rontotta meg a nagyravágyás. Apja parancsára gondolt, s mikor annak legjobb akaratát mellett sem tudott eleget tenni, akkor is otthon levő s érte talán aggodó öreg atyjára gondol. Saul itt még nagyon alkalmasnak látszik a királyi hivatás betöltésére, bizonyára azért is szemelte ki őt az Ur erre.

Apr. 3. Zsid. 1. I. Sám. 9: 9-17. Sámuel az Ur Szent Lelkének vezetése alatt áll. Ez a Lélek közölte vele Isten akaratát. Izrael saját kívánsága szerint, királyt fog kapni, s ma kell Sámuelnek találkozni a leendő királlyal. S ha Isten akaratát szerint két embernek találkoznia kell egymással, akkor az Ur mind a kettőnek lépéit úgy irányítja, hogy egymást el ne kerülhessék. A világon nincs „véletlen”, még ha a mi rövidlátó szemünk sokszor úgy látják is. Földi életünknek minden szála Isten kezében van. Csakhogy mi persze engedelten rugdalózással, jobbra és balra való kitérésekkel sokszor úgy összebonyolítjuk a szálakat, hogy a kibontakozás fájdalomba és keserűségbe kerül.

Apr. 4. Zsid. 2: 1-8. I. Sám. 9: 18-27. Saul még mindig megmarad az alázatosságban. Kicsinynek érzi magát, csekélynek a származását arra, hogy magára vonatkoztathatná Sámuel kérdését. De beteljesedik rajta az Ur Jézus mondása: „Ülj az utolsó helyre, hogy mikor eljő az, aki tégedet meghívott, ezt mondja néked: Barátom, ülj feljebb.” (Luk. 14: 10.) Sámuel a legfelső helyre ültetőd, s a legnagyobb és legjobb falatot adja neki. S most kell megtudnia ott a felházban, hogy Isten kegyelme milyen nagy feladatra hívta el. S a beszélgetés betetőződésének még a

hajnali órában kell megtörténnie, künn a szabad ég alatt. Nevezetes nap ez Saulra nézve, bár jól fölfogná mélységes jelentőségét!

Apr. 5. Zsid. 2: 9-18. I. Sám. 10: 1-8. Az Ur senkire sem bíz úgy valamely feladatot, hogy Szent-Lelke segédelmét is ne adná annak véghezviteléhez. Mennél nagyobb a feladat, annál nagyobb mértékben közli Szent-Lelke ajándékát. De az ajándékkal együtt újabb lépést is mutat az engedelmisségre. A Lélek ajándékát sohasem azért kapjuk, hogy avval most már megelégedve, megálljunk az útban, hanem hogy újabb világosságot és újabb erőt nyerjünk a további munkára, a további előhaladásra. Az Ur sohasem világosít meg előttünk hosszú utat, csak a legközelebbi lépést, s hogy azt engedelmesen megtegyük-e, attól függ a továbbhaladás lehetősége.

Apr. 6. Zsid. 3: 1-14. I. Móz. 32: 22-31. A hitnek harcában győzelmesekké csak úgy lehetünk, ha előbb legyőzteni engedjük magunkat. A hitnek harca tulajdonképpen ott kezdődik, mikor az Ur legyőzhetetlenség és tehetetlenekké tehetett bennünket, mikor érezzük, hogy nála nélkül, az Ő áldása nélkül egy lépést sem tehetünk. Csak legyőzött lelkek tudnak teljes hittel az Urba kapaszkodni, s így szólni hozzá: „Nem bocsátlak el.”

Apr. 7. Ján. 20: 19-31. I. Ján. 5: 1-5. Ján. 21: 15-19. I. Pét. 1: 3-9. A hit nem pusztá elhívése valaminek, mert az csak az érteleme dolga. A hit élő erő, amely igénybe veszi az értelmet, az érzelmet és akaratot. Mind a hárommal megragadjuk ezt a nagy igazságot: Jézus a Krisztus, Jézus az Isten Fia. S tulajdonképpen nem a hitünk, hanem Az, akit hitünkkel így megragadtunk, s akivel így hitünk által egyesültünk, viszi véghez az életünkben mindazt, amit János így fejez ki: „Az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.”

Apr. 8. Zsolt. 102: 1-13. I. Sám. 10: 9-16. Sokaknak a megtérése vonta magára a világ bámulatát azóta is, mióta Saulon észrevették, hogy Isten Lelke által új emberré lett. Gondoljunk csak arra a másik Saulra, aki ott a damaskusi úton lett új emberré, Pállá, hogy Jézus üldözőjéből Jézus legnagyobb biznyságtévőjévé váljék. De azóta is hányakról, különösen olyanokról, akik a világ szemében is számitottak valamit, hangozott föl ez a kérdés: „Avagy Saul is a próféták közt van?” Vagy a mai nyelvre lefordítva: „Hogyan, hát X. vagy Y. ez az okos, becsületes ember is odaállt a kegyesek, a pietisták közé? Oh milyen kár!” S attól fogva a világ szemében nem számított többé semmit

Apr. 9 Zsid. 4: 1—13. *I. Sám.* 10: 17-27. Saulon meglátszik, hogy kapott Isten Szent-Lelkének ajándékából. Bár most már egészen világos, hogy Izrael királyi székébe fog ülni, még mindig mily szerény és alázatok. Mikor ünnepelni akarják, elrejtőzik, úgy kell megkeresni és előhozni, pedig a nép alig várja már, hogy éltesse királyát. De még sebb világításban tűnik föl előttünk Saul lelkülete, mikor a kaján és irigy emberek megvetésére és rosszakaratú sugdolásására egy szóval sem válaszol, sőt úgy tesz, mintha nem is hallotta volna. Nem szoktunk-e mi könnyen felháborodni, ha valaki valami sértőt mond rólunk, vagy ha lenézését és kicsinylést érezeti velünk? Szégyenítsen meg bennünket ezen a ponton a Saul mostani példája.

Apr. 10. Zsid. 4: 14—5: 10. *I. Sám.* 11. Mikor a maga dicsőségéről és ünneptetéséről volt szó, akkor Istennek Lelke arra indította Saul, hogy szerény és alázatok legyen, de mikor másokon történt igazságtalanságról és kegyetlenségről kellett hallania, akkor ugyanaz a Lélek szent haragra indította, hogy megtorolja az igazságtalanságot és kegyetlenséget. De mikor másokat így megvédelmezett, akkor sem engedte, hogy az őrajta elkövetett méltatlanságot valakin bosszút álljanak. A győzelemért az Úrnak adta a dicsőséget, hogy fogadhatná el hát ezért jutalmul az őrajta elkövetett igazságtalanságért mások megbüntetését? Saul igazán méltóan kérésül a királyságra.

Apr. 11. Zsid. 5: 11—6: 8. *I. Sám.* 12: 1—12. Boldog ember az, aki mikor visszavonul a közéletben végzett munkájától nyugodt lelkiismerettel elmondhatja magáról, hogy senkit meg nem csalt, meg nem károsított, mindenkinek csak javát kereste. Sámuel most is, a visszavonulás órájában csak javát keresi népének. Tudja, hogy annak erős kézre van szüksége s mint ilyenre bizza reá Saul kezére, de ő maga részéről is még egyszer meginti a népet, hogy el ne feledkezzék Isten jótéteményeiről s el ne hagyja az Ő útait. Isten hűséges emberei nem tudnak a munkától megpihenni. Nekik elég az, hogy az Ur keblén pihennek.

Apr. 12. Zsid. 6: 9-20. *I. Sám.* 12: 13-25. Sámuel intő szava nemcsak a népnek szól, hanem a királynak is. Az Istentől elhivott és fölment proféták mindig fölhalalmazva érezték magukat arra, hogy a földi uralkodóknak is bátran a szemébe mondják az igazságot. A földi királyok is csak gyarló emberek, nekik is Isten megtartó és mególtalmazó kegyelmére van

szükségök. Nagy szüksége volt a zsidó népnek is arra, hogy ha már nem elégedett meg Isten közvetlen vezetésével, hanem mindenáron királyt kívánt, legalább jól meggondolja, ha ő maga is, meg a király is engedelmesek nem lesznek az Úrnak, akkor el kell pszutolniok. Sámuel most már csak intheti őket és imádkozhatik értök.

Apr. 13. Zsid. 7: 1—10. *Zsolt.* 23. Dávid bizonyára visszagondolt, mikor ezt a zsolttart szerezte, a saját báránykáira, amelyeket egykor pásztor korában őrizgetett. S mert ismerte a pásztoréletet, azért tudta olyan mélységesen felfogni az Úrnak pásztori tisztét. S Dávid zsolttára minket is segíthet abban, hogy megértsük, milyen drága hűséges Pásztorunk van nekünk, akinek pásztorbotja alatt semmiben sem kell szükölködnünk. Bátorítók lehetnek Dávid zsolttárának szavai még azok számára is, akik a halál sötét völgyében járnak. Bár az újtestamentomi nyáj minden egyes tagja, avval a boldog bizonyossággal tudná leszállani a halál árnyékának sötét völgyébe, amely ebből a zsolttárból kiárad.

Apr. 14. Ján 10: 12—16. *I. Pét.* 2: 21-25. Ján. 14: 1—6. *Ef.* 2: 4—10. Dávid már az ő-testamentomi időkben is fölismerte a Pásztort, akire reábizhatja magát. S mi ne ismernénk töl Jézusban a lelkek nagy Pásztorát, aki az idők teljességében a földön is megjelent s szenvedéseinek árán, vére hullásával vásárolta meg nyáját, hogy annak minden tagja az övé legyen s el ne szakíthassa tőle sem élet, sem halál? Meghallottad-e már a Pásztor hívó hangját? Feleltél-e reá, követted-e már Őt? Vagy még mindig tévelyegsz? Oh térj meg, térj meg, vár pásztorod, vár Megváltód!

Apr. 15. *Zsolt.* 102: 14—29. *I. Sám.* 13: 1—12. Ime, az első lépés az engedetlenség útján. Az ember lelkéért két hatalom küzd: az Ur és a Sátán. Mig a lélek az Úrnak engedelmeskedik, addig örvendve és botlás nélkül mehet a maga útján. De ha helyet ad szívében a sátán csábításának, akkor azonnal elbotlik. Először talán nem zuhan nagyot, engedetlenségének talán még valami kegyes szint is lehet adni, mint Saul a magáéának. De az első lépés nem szokott az utolsó is lenni. Az első követi a második és azt a többi. S az út mindig lejjebb vezet, mindig nagyobb sötétségekbe. S azt még talán észre sem vette, hogy rossz útra tért, de a világlátású Sámuel már látta a veszedelmet. Van-e neked ilyen világosan látó lelki vezetőd? Hallgass reá!

Vargha Gyuláné.